

kazalo, da bi geografi ob boljši organiziranosti v bodoče posvečali več pozornosti tem problemom tudi v metodološkem smislu, ter bili v tesnejšem sodelovanju z drugimi strokami, ki se ukvarjajo s proučevanjem naravnih katastrof.

Milan Orožen Adamič

Robinson Artur, Sale Randall, Morrison Joel, Elements of Cartography. Četrta izdaja, Wiley & Sons, Inc., New York 1978, str. 448.

Avtorji knjige so geografi z oddelka za geografijo University of Wisconsin (ZDA). Prvič je knjiga izšla že leta 1953, v letih 1960, 1969 in 1978 pa so ji sledile znatno dopolnjene in modernizirane izdaje. Knjiga je eno temeljnih del o kartografiji in v prvi vrsti pisana kot učbenik, namenjen geografom na univerzi. Na univerzah v ZDA je kartografija eden od osnovnih predmetov v izobraževanju geografov. Pri nas se kartografija za geografje na univerzi ne poučuje, oziroma so nekateri osnovni pojmi o njej le omenjeni v okviru nekaterih drugih splošnih predmetov. Nikakor ne bi smelo biti dvoma, da mora geografska tematska kartografija slediti in se prilagajati potrebam znanstvenoraziskovalnega dela, uvajati nove tehnologije in kot nenadomestljiv vizualno komunikacijski medij pomembno prispevati k prodornosti geografskih študij. Robinsonovi kartografski elementi so delo, ki ga lahko postavimo ob bok z znano Imhof-ovo knjigo *Kartographische Geländedarstellung* (E., 1965, Walter de Gruyter & Co., Berlin).

Knjiga je razdeljena na sedemnajst poglavij. Začne z uvodnim poglavjem o kartografiji in kartiranju, ki mu sledi poglavje o kartografiji v preteklosti in njeni vlogi danes, za njima pa se vrstijo naslednja poglavja: zemlja sferoid; koordinatni sistemi in merila kart; kartografske projekcije; organizacija, kompilacija in predstavitev podatkov; osnove »remote sensing-a« in raba zračnih posnetkov; prilagajanje oziroma delo s kartografskimi podatki; kartografska generalizacija; kvalitativna simbolizacija; kvantitativni podatki prikazani s točkovnimi simboli; prikazovanje linearnih in površinskih kvantitativnih podatkov; računalniki v kartografiji; grafično oblikovanje in kartografija; barva in vzorec; tipografija in napisi; reprodukcija kart in elementi konstrukcije kart. Že iz pregleda glavnih naslovov posameznih poglavij je razvidna zasnovanost knjige, ki na sistematičen, pregleden, moderen, dobro pretehtan in zelo poglobljen način obravnava vse poglavitne probleme v kartografiji od zgodovine kartografije do uporabe računalnikov v kartografiji ter modernih metod reproduciranja kartografskih izdelkov. Na koncu knjige je na 54 straneh razmeroma obsežen dodatek, ki ji daje trajnejšo uporabno praktično vrednost kartografskega priročnika.

Popolnoma jasno je, da naloga geografije ni izdelovanje osnovnih topografskih načrtov ali splošnih geografskih kart, kar so po sili razmer v preteklosti mnogi geografi delali ali to še vedno delajo v okviru nalog geodezije. Mislim, da si danes geografi ne moremo predstavljati geografije brez tematske kartografije, ki naj ima nalogo prikazovati vprašanja, probleme in procese v konkretnem geografskem okolju. Vendar je na žalost tako, da vedno znova geografi, ki se intenzivneje ukvarjamo s kartografijo, ugotavljamo, da del naših kolegov zelo površno pozna, obvlada ali celo podcenjuje in zanemarja kartografske metode ter mnogokrat nima niti dovolj vpogleda v kartografijo, da bi lahko plodno in ustvarjalno sodelovali pri konstruiranju ter oblikovanju tematskih kart. Mislim, da to ni prav, zato bomo morali geografi, če želimo dvigniti nivo geografije, uvesti kartografijo z vajami kot poseben predmet za študente geografije na univerzi.

Milan Orožen Adamič